

Budapest

Rökk Szilárd-uteza 27.

A KITARTÁS

KÖLCSÖNÖSEN SEGÉLYEZŐ EGYESÜLET HETILAPJA

Előfizetési díj:

Helyben és vidéken postaküldéssel 24 korona.

Az előfizetők baleset általi halál, állandó vagy részleges munkaképtelenség esetére a Nemzetközi Baleset Biztosító Részvénytársaságnál 2000 koronára vannak biztosítva.

A »Kitartás« című jótékonsági egyesület alapszabályait a nagymagyar királyi Belügyminiszterium 48.314.900. szám alatt jóváhagyta.

Az egyesület igazgatósága:

Elnök: *benedekfalvi Dr. Luby Gyula* m. á. v. titkár és ügyész.

Igazgatók: *Kubik Béla* orsz. képviselő, *Dr. Békéssy Ferencz* m. á. v. ügyész, *Ilkey László* székesfővárosi hiv. főnök, *Dr. Bankos Károly* m. á. v. f., *Nagy Józsa* m. á. v. titkár, *Horváth István* mozdonyfőszereelő.

Az egyesület tagjait illető kedvezmények.

Az **A)** csoportbeli tagok, kik az első évben havi 2 koronát, azon túl pedig havi 5 koronát fizetnek, ezen csekély díjért a következő kedvezményekben részesülnek:

A tagsági jogosultság első évében:

a) Baleset folytán bekövetkező halál esetén 2000 korona baleseti segélyben.
b) Baleset folytán beállott teljes vagy részleges munkaképtelenség esetén a tag 2000 korona arányában egy meghatározott százalék szerinti összeggel kárpóttatik.

A második évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első évben.
b) Ha a tag elhal, az általa a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 500 korona halálzási segély fizetetik.
c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona halálzási segély fizetetik.
d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A harmadik évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első és második évben.
b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 1000 korona halálzási segély adatik.
c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona fizetetik.
d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A negyedik évtől kezdve:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első, második és harmadik évben.

b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 2000 korona halálzási segély fizetetik ki.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 500 korona fizetetik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, hetenkint, 6 héten át, 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A **B)** csoportba belépők, tehát azok, kik az első évben 2 koronát, a következő években pedig 2 korona 50 fillért fizetnek havonta, a fent elősorolt összes kedvezményeknek felét kapják.

Ezen kedvezményekben a tagok mindaddig részesülnek, amíg az egyesület tagjai maradnak; a balesetbiztosítás azonban a 60 éves életkor betöltése után megszűnik.

Azok, kik az egyesületbe való belépéskor már 45-ik életévüket elérték, a fent felsorolt kedvezményeknek csak felét kapják.

Aki 55-ik életévét elérte, az egyesületbe fel nem vétetik.

Mindezen felül úgy az **A)**, mint a **B)** csoportba tartozó tagoknak a következő kedvezményekre van igényük:

Peres és perenkívüli ügyekben csupán a készkiadások felszámítása mellett ügyvédi képviseletben részesülnek.

A »Kitartás« című hetenkint megjelenő lapot díjtalanul kapják.

Az egyesület minden egyes tagja 60 éves koráig állandóan biztosítva van baleset ellen.

Minden baleset, megtörténte után legkésőbb 24 óra alatt, okvetlenül bejelentendő.

Segélyezések kimutatása. Halálsegély.

Tagkönyv szám	Név, foglalkozás, lakás	Milyen czimen ?	Összeg
			korona
502	Kropf Emil, máv. előmunkás, Zemir	neje halála után	300
585	Csehszombaty István, lakatos, Köpösd	» » »	300
1384	Nagy Imre, p.-őr, Hidas-Németi	» » »	300
944	Nehuta Gusztáv, vonatmálházó, N.-Beeskerek	» » »	300
1031	Galba Mátvás, máv. szivattyúór, Lipótvár	» » »	300
401	Kassai János, máv. irodaszolga, Kassa	» » »	300
813	Kun István, máv. lámpakezelő	tag halála után	500
	Ujecz Ferencz, H.-Dobra	» » »	500

Balesetsegély.

Tagkönyv szám	Név, foglalkozás, lakás	Baleset minősége	Összeg
			korona
1595	Bloch Albert, lakatos, Budapest	jobbkez mutató ujj sérülés	80
958	Choldin Illés, máv. előmunkás, Csákovár	bal láb térden alul elvesztése	1000
108	Mikulčik István, máv. fűtő, Rákos	bal kar elvesztése	1000
1071	Basiszta Pál, lakatos, Kassa	balkéz gyűrűs ujj sérülése	40
1005	Czifrik András, kőműves, Selyp	balkéz mutatós ujj sérülése	80
1340	Feldhofer Luka, pályamunkás, Kostajnicza	jobbkez sérülés	200
97	Jóvér Mihály, Rákos	balkéz középujj merevsége	80
1506	Harmos Péter, Pásztó	lábtörés	400
1265	Klein Henrik, kocsitisztító, Budapest	négy lábujj elvesztése	280
3261	Németh Béla, lakatos, Budapest	jobb szem sérülése	500
1924	Szalay János, gépkovács, Budapest	balk. mut. ujj két ízének elv.	160
3743	Horváth János, kocsirendező, Szombathely	halál	2000
2069	Agárdy István, vasuti munkás, Ujpest	középső ujj két felső izmerek merevedése	106.66
2712	Reim Mihály, lakatos, Budapest	a jobbszem látóképességének elveszt.	500

Betegsegély.

Tagkönyv szám	Név, foglalkozás, lakás	Betegsegélyt élvezett		
		tól	ig	összeg
820	Müller Adolf, máv. kocsilakatos, Péczel	V/28	VI/12	20 kor.
1291	Hegyi Endre, mozd.-felvigyázó, Kis-Czell	V/28	VI/12	20 »
571	Stetic József, máv. esztergályos, Fiume	V/28	VI/19	30 »
1574	Rozner Jakab, máv. munkás, Verőcze	V/28	VI/11	20 »
1000	Kanyicska Boldizsár, váltóór, Budapest	VI/10	VII/7	40 »
820	Müller Adolf, máv. lakatos, Péczel	VI/13	VII/9	40 »
570	Wiesner Adolf, máv. szertárvezető, Fiume	V/29	VII/5	50 »
645	Török János, pályaőr, Uj-Arad	V/29	VII/9	60 »
1843	Szücs Gábor, máv. fűtő, Budapest	V/29	VII/9	60 »
1574	Rozner Jakab, máv. munkás, Verőcze	VI/12	VII/9	40 »
408	Seres Henrik, máv. raktárnok, Kassa	V/28	VII/9	60 »
1102	Rác Dénes, főkalauz, Segesvár	VI/28	VII/19	30 »
1291	Hegyi Endre, mozd.-felvigyázó, Kis-Czell	VI/13	VII/9	40 »
570	Wiesner Adolf, szertárvezető, Fiume	VII/5	VII/9	10 »
1003	Kurják Péter, pályaőr, Kaposfüred	VI/28	VII/17	30 »
571	Stetic József, máv. esztergályos, Fiume	VI/19	VII/9	30 »
581	Till Károly, máv. pálya-felvigyázó, Budapest	VII/6	VIII/16	60 »
1003	Kurják Péter, máv. pályaőr, Kapos-Füred	IX/10	VIII/7	30 »
1113	Gángli György, laboráncs, Budapest	VIII/27	VII/17	20 »
321	Szalczér János, munkás, Budapest	IX/20	X/4	20 »
1546	Faragó Sándor, máv. éjjeli ór, S.-A.-Ujhely	V/29	VII/9	60 »

Tagjainkhoz.

Az elmúlt évben a karácsonyfák ára a fővárosban oly magasra emelkedett, hogy még a jobbmóduak is csak nagy megerőltetéssel szerezhették meg azt gyermekeiknek. Egy másfél méter magas fenyőfa 4—5 frt, egy ölnél magasabb 12—14 frtért is elkelt.

Nehogy a „Kitartás“-nak a fővárosban és környékén lakó tagjai az idén ily hallatlan áron legyenek kénytelenek a karácsonyfát beszerezni, elhatároztuk, hogy tömeges vétel által tagjainkat olesó karácsonyfához juttatjuk.

Megrendeltünk ennél fogva 600 darab embermagasságu szép növésű fenyőfát, s ezeket darabonként 60 krajczárjával a tagok rendelkezésére bocsátjuk.

Az előjegyzés az összeg beküldése mellett folyó évi december 1-ig fogadtatik el, és pedig mindaddig, míg a 600 darabból telik. A karácsonyfák december 20-ától 24-éig este 5 óráig az egyesület helyiségében átvehetők.

Az igazgatóság.

Ujabb segély.

Ismét 500 korona halálegélyt fizetett ki a »Kitartás«. Nem feltűnéskeresésből írjuk e pár sort, csak konstatáljuk aényt, hogy mily nagy szükségük volt tagjainknak egyesületünkre! Ki lát a jövőbe, ki tudja, mi vár reá? Boldog az, ki előre gondoskodott családjáról. Nem mulik el egy hét anélkül, hogy valami segélyt ne fizetne ki egyesületünk, s nem mulik el hét, hogy tagjaink áldása és halája ne kísérné egyesületünk minden lépését.

Köszönetnyilvánítás.

Alulírott ezennel őszinte köszönetemet fejezem ki a »Kitartás« tek. Igazgatóságának, hogy az engem boldogult férjem elhalálozása folytán megillető halálegélyt, 500, azaz ötszáz koronát kifizette s ezáltal engem súlyos anyagi zavaroktól mentett meg.

Isten áldása legyen ezen nemes egyesületen, annak megteremtőin és vezetőin.

Kelt Hunyad-Dobrán, 1900. október 31-én.

Előttünk:

Heim Károly,
Herbay Miklós

mint tanúk.

Az aláírás valódiságát igazoljuk
Dobrán, 1900. október 31-én

A községi előjáróság:

Heim Károly,
jegyző.

Gross Mária
özv. Ujecz Ferenczné,
Heim Károly.

Herbay György,
biró.

(P. h.)

Értesítés.

Értesítjük igen t. tagjainkat, hogy hivatalos helyiségeinket folyó évi november hó 2-án Budapest, VIII. ker., Rökk Szilárd-utca 27. szám alá helyeztük át.

Galambóczyi váltó-őr.

Irta: Temesváry Alajos.

Ilyen borongós, ködös őszi estéken gyakran eszembe jut nekem az én Galambóczyi barátom.

Sem nem nagy ur, sem nem országos hírű ember vagy befolyásos férfiú az a Galambóczyi, akinek a barátságával én csupán dicsekvési vágyból hozakodnék itt elő. Ellenkezőleg. Nagyon is szerény, nagyon is ismeretlen valaki ő; a szerények között is legszerényebb. Vasuti váltó-őr, ott lent, a nagy alföld egy kicsinyke állomásán

Rég ideje pedig, hogy ez a mi barátságunk kezdődött és hogy az élet szerte választotta, egymástól messze terelte a mi utainkat. Ugyancsak ott, azon a kis vasuti stáció, ahol Galambóczyi még most is hűségesen, buzgón végzi a maga szolgálatát. Olyan régen, hogy azóta az én szőke fürteim mind világgá szálltak, az ő koromfekete haja meg szép fehérré vedlett. Hófehérré.

Egy maradt csak meg bennünk érintetlenül: egy szomorú, nagyon szomorú éjszakának az emlékezete. Csak azt nem tudta az idő vasfoga megörölni; csak azt nem bírta az élet sok gondja, sanyarusága lelkeinkből kitörülni. Frissen, elevenen él az ott most is, mintha az a nagy idő, ami azóta letelt, mind-mind csupa merő álom lett volna.

Fiatal, életvidor gyerekeMBER voltam még, amikor a sors és a vasuti direkciónak egy nagyon hosszuzamu rendelete, arra az alföldi kis stációra vetettek. Az állomási élet egyhangúsága mellett lassan teltek a napok, unalmasan, lélekölően. Egyedüli szórakozásunk a szolgálat volt; a szigorú, a felelősséggel terhes szolgálat és semmi egyéb. Mikor azután reánk köszöntöttek az esős, ködös őszi napok, mikor az égnek szitazsilipjei hétszámra szórták le reánk, éjjel-nappal megszakítás nélkül, a maguk nyirkos, lueskos áldását, akkor az az élet kétszeresen vált nyomasztóvá, lélekölővé.

Egy ilyen éjszakán eset meg a dolog.

Két tehervonatot kizavartam megint, egyiket erre, másikat amarra s éjfélig még egy másfélórai békeségre volt kilátás. Nem pihenésre vagy pláne lepihenésre. Az ilyes, szolgálatközben, kriminális vételnek volt minősítve és jaj vala azon »szolgálattevőnek«, sokszorosan jaj, aki ilyen bűnben találtatnék! Mit tehettem hát egyebet, minthogy szemlélődtem és amugy mellékesen figyeltem a távirógépet.

Merengésemből egy örökké rejtélyes dolog riasztott fel.

Aki csendes éjszakákon, a forgalmi irodák magányában töltötte el életének egy részét, mindenkoron megújuló nehéz harcokat küzdve a természet

követelménye, az álom ellen, lelke elbarangolásában bizonyára megismerte az ő örökké éber, örökké beszédes társát, a rejtelmes távirót. Azt, amelyik ott ketyeg előtte, tisztán, értelmesen adva a szavakat, noha a gépnek egyetlen porczikája nem mozdul. Amelyiknek az ő tompított kepelésén szinte megérik, hogy messziről, nagyon messziről hozza és messzire viszi a maga szerény üzenetét. Amelyiknek a szavai olyan rejtelmesen törnek elő azokból a sárga lemezekből fénylő rudacskákból, azokból a fufangos srófokból, mint valami földöntuli beszélgetésnek idáig szűrődő hanghullámai. Amelyik kattog, folyton, szünet nélkül kotyog és nincs sejtelmünk róla, honnan, kitől hozza; hová, kinek viszi a maga híreit. És ha el is hallgat néha az ő szapora beszédjében, csak azért teszi, hogy más sejtelmes hangoknak adjon helyet. . . . De a gyakorlott fül megérti ezeket a szavakat. Nem mind, csak amugy szörványosan kapkod ki közülok egy-egyét és az unaikozó ember ezekből próbál valami megérthető dolgot összebogozni.

Egyszerre zavar támadt az én éjjeli társam beszédjében; hangok össze-visszasága, a pontok és vonások rendetlen zagyvaléka, mignem ebből a zürzavarból mind tisztábban, mint érthetőbben bontakozott ki egyszó szö.

»Vigyázzatok a nyolczasra«.

Figyelmem kíváncsisággá fokozódott, ahogy az a szó négyszer-ötször egymásután megisméltődött, lassu, vontatott kopogással. Most egy kis szünet, majd egyszerre a jól ismert kérdőjel hangjai pattognak ki nagy gyorsasággal a gépből, hogy még vagy kétszer sebesen megisméltődjenek. A hang élesebb, határozottabb, jelölül annak, hogy máshonnan jó, mint a komor figyelmeztetés. Megint az utóbbi beszél. Feszülten figyelek szavaira:

»Vigyázzatok a nyolczasra«.

A nyolczasra? Hiszen ez a mi várt személyvonataink egyikének a vasuti megjelölése! Mi köze ennek a titokzatos táviratozóhoz, aki talán nem is vasuti ember? És mi köze utóbbinak a mi nyolczasunkhoz? Ki ő, honnan küldi üzenetét? És kinek, hová szól az? Miért vigyázzanak, miért vigyázzunk a nyolczasra? Mi baj készül vele, milyen veszedelem? Vagy erről a mi nyolczasunkról van-e itt egyáltalában szó? Nem a saját képzelődésem csal-e meg engemet?

Lestem tovább, hogy mit fog még kikopogni. De hiába lestem, hiába figyeltem. Jel nem hangzott, szó nem esett többé erről a dolgról. Csak az én szívem dobogott még egy ideig, amig hirtelen a jelzőharang kongása riasztott fel töprengésemből. Az órára pillantottam: éjfél közel volt. Az első személy-vonat, a kilenczes, most indul a szomszéd állomásról, a harang azt jelezte.

Mikor ez a vonat már tőlünk is elment volt, az éjjeli ór becsoszogott az irodába és addig piszmogott a kályha körül, addig köhécselt, motyogott bent, amig rá nem szóltam, hogy mi a baja?

— Nekem, hivatalnok ur? Nincs énnekem semmi, hál' Istennek. Hanem hát olyan jó dolgom sincs ám, mint az új váltó-őrünknek, la.

— A Galambócinak?

— Annak. Olyan szép fehérceled tudakozódott ép most utána, hogy életemben keveset láttam annál szebbet. A vonattal jött. Oszk, hogy megmondtam neki, hogy a Galambóczival akár mindjárt beszélhet is, ha akar, mert épen szolgálatban van,

hát kiment a váltók felé. De megmondtam neki, hogy a sin közé ne lépjen, — tevé utána, részben fontoskodva, részben a maga igazolásául, az öreg.

Talán az oldalát furta volna ki reggelig, ha azt a kis pletykát hamarosan ki nem adhatja magából. Más ember hiányában módját tudta ejteni, hogy velem közölhesse.

Galambóczy alig egy hete, hogy az állomásunkra került. Valami távoli vidékről helyezték ide, a saját kérése folytán. Erőtől duzzadó, szép szál legény volt a fiu. Hire járt, hogy rövidesen asszonyt hoz a házhoz. Mert a bakterélet semmiképen sem legényembernek való.

Csakhamar azonban kiment a fejemből Galambóczy is, meg a látogatója is, mert folyton ott ketyegett a fülemben a figyelmeztetés:

»Vigyázzatok a nyolczasra«.

És minél inkább közeledett annak a vonatnak az ideje, annál türelmetlenebb lettem én magam. Álmodtam én azt az intő szózatot, vagy igazában hallottam? Képzeldés, hallucináció volt az egész vagy komoly jelentősége van a dolognak? . . . Nem álmodhattam, nem lehet képzelődés, mert hiszen a szavak most is a fülemben csengenek, tisztán, értelmesen:

»Vigyázzatok a nyolczasra«.

Izgatottságom tetőfokát érte, mikor az a vonat az állomásba bejött. A kitelhető legnagyobb gondossággal tettem meg minden előkészületet a fogadásához és tovaküldéséhez. A vonatnál, hála az égnek, nem volt semmi baj. Ez némileg megnyugtató. De azért nem állhattam meg, hogy fokozott óvatosságra, elővigyázatra ne intsem a mozdonyvezetőt, vonatvezetőt, a további útra nézve.

— Vigyázzunk mi amugy is, uram, amennyire csak tőlünk telik. De csak nincsen talán valahol baj?

— Az nincs. Hanem nekem okom van reá, hogy magukat különösen is figyelmeztessen. No, nem azért mondom, mintha a gondosságukban kételkednék — tettem hozzá, amikor láttam, hogy bizalmatlanságnak minősítik az intelmet — de más, egészen más dolog miatt.

— Soha se tessék bennünket féltetni. Csalánba nem üt a mennykő — nyugtatott meg az egyik, mig a másik azzal biztatott, hogy:

— Az ilyen öreg csontokat, mint a mieink, nem fogja már a rozsdá sem!

Szinte megkönnyebbültem ennek a két vihar-edzett, vén vasuti csatalónak tréfálkozásán, akik örökösen a legiszonyubb halállal kaczerkódnak, s ezt mindig a legjobb kedvvel teszik. Az a bizonyos mázsás kő, mintha az én szívemről szakadt volna le, mikor a vonat kigördült az állomásból, előbb csendes morajlással, majd folyton erősödő zakatolással. Füttyörészve indultam az iroda felé.

. . . Váratlanul, mintha villám sujtott volna, megrendült minden idegem. Szívverésem elállt, a torkom elszorult, a füttyszó ajkaimra fegyott. Éles, metsző siphangok hasogatták a levegőt. Rövidek, szaporák — a nyolczas mozdonyának vészjelei. Csak az fogja megérteni a rémes hatást, aki viselte valaha e nagy felelősséget, és aki, miként én, be-kötött szemmel látta lecsapni a veszélyt, az ismeretlen szörnyet.

Lihegve értem utól a vonatot. Ott állott meg, a kijáratí váltón kívül. A váltóór lakóháza előtt lámpák fénye imbolyog, emberek mozgása látszik. Oda sietek.

— Ez sem éri meg a reggelt — hangzik felém, ahogy közel érek.

— Mi történt itt?

A lámpák fénye rám irányul, s ahogy az emberek megismernek, előlép a vonatvezető:

— Csunya baj, tekintetes uram. Sohase fesse az ember az ördögöt a falra. Hát most megtörtént. Elütöttük a váltóórát, aki a halállal vívódik. De ez még nem minden. Elgázoltunk egy asszonyt vagy leányt, vagy miféle, ez többé nem mukkan. Egyszerre történt mind a kettő. Ez is csak engem érhet, az ilyen dupla baj.

— Nem úgy van, hivatalnok ur — szólal meg a mozdonyvezető, — nem a mi hibánk. Mi nem tehetünk róla, egyikünk sem. Majd elmondom, hogyan történt a dolog, úgy történt, hogy mikor közel értem a mozdonyhoz a kijárat váltóhoz, azt látom, hogy valami asszonyalak egyszerre ott terem a vágány mellett, integet a kezeivel — nekem-e vagy a váltóórának, aki éppen szemben állott ezzel a helylyel, azt már meg nem mondhatom — és odacsapja magát egyenesen a mozdony elé. Jól láthattam, meri a váltótárcsa lámpása oda vetette a fényét. Valami kiabálás is, mintha lett volna integetés közben. De azt már nem állithatom egészen határozottan. Csak azt tudom, hogy az asszony egy iszonyut sikított, mikor a mozdony elé dobta magát. A bajnak elejét vennem nem lehetett, mert alig voltunk nyolcz-tíz lépésnyire a helytől, mikor az asszony felbukkant. A vonat megállításáról ilyen hamar és ilyen rövid idő alatt, szó sem lehetett. Az asszony ott fekszik, az utolsóelőtti kocsi alatt. Hulláját még nem szedhetjük ki, mert a szegény váltóórón kellett segítenünk.

— Hát ez hogyan, hol sérült meg?

— Fütöm mondja, aki a másik oldalon vigyázott kifelé, hogy mikor a mozdony közel ért hozzája, egyszerre messze elhajította a kézi lámpását és a vonat elé ugrott, a mozdony azonban kilökte őt a vágányból. De olyat ütött rajta, hogy most is eszméletlenül fekszik.

Miközben az emberek megtették jelentéseiket, lehajoltam a sérült Galambóczyhoz, s amennyire tőlem tellett, megfigyeltem az állapotát. A melléből felhangzó szortyogó hörgés, az ajkai közül kibugyborékozó véres hab, semmi jóval sem biztattak. Ellenkezőleg.

Itt végezvén, azt a bizonyos asszonyi hullát szedtettem ki a vonat alól. Inkább véres ruhacsafatok rakása az egész, mint egy emberi alaknak a maradványa. Így csak a mozdony tud elbánni valakivel.

Az ismeretlen halottat ott temettük el, az állomáshoz közel lévő temetőben.

*

Szegény Galambóczy, aki a jelentés szerint önfeláldozása révén lett majdnem a halál martalékává, soká, igen soká volt közelebb a tulvilági élethez, mint erre a mi tengődésünk siralomvölgye felé. A gondos kezek ápolása, fiatal, szívós természete, egészséges, jó vére visszasegítették őt mégis a halál mesgyéjéről mihozzánk, akik igaz részvétellel figyeltük meg a betegség alakulásának minden mozzanatát.

Egy ilyen látogatásom alkalmával — Galambóczy már lábadozó betege volt a kórháznak — értesültem tőle magától, a rejtelmes eset nyitja

felől. Mikor ugyanis a jövő reménységeire tért át a beszélgetés, az én emberem egyszerre csak hol elsápad, hol elpirul, miglen ajkai remegve fojtják vissza a belsejében duló nagy izgalmat. Részvétellel kérdelem tőle, hogy talán még most is valami fájdalma van-e?

— Mi tagadás benne, van. Itt belül, a szíven. Hanem ez sokkal nagyobb, mint a testi fájdalmak együttvéve voltak. Bár ne éltem volna túl ezeket sem!

Az utolsó szavak már fuldokló zokogás között törtek ki belőle.

— Ej, ej, Galambóczy. Férfiasan kell az ilyet viselni. Kivált olyan háborut viselt katonának, mint maga. Ne hagyja úgy el magát.

— Hiszen nem tenném, ha olyan nagy nem lenne az én bűnöm. Mert már csak megmondom, tekintetes uram, hogy annak a leánynak a halálát én okoztam. Én. Csupa léhaságból. Az előző stációmon ismerkedtem meg vele. Szép volt, nagyon szép és jó szívvel is volt irántam. Én meg elfelejtettem, hogy nekem van egy mátkám, máshol, aki már régebben jogot tart az esküvésemre. És megrontottam, csúffá tettem ezt a szegényt; mikor már nem volt más menekvés, áthelyezésemet kértem, el, messzire, és megszöktem onnan. De az Isten igazságos. Elért a keze. Csak ő, csak az az ártatlan el ne pusztult volna belé. Csak ő ne . . . Inkább én, százszor . . . Ő volt az, aki azon az éjszakán utánam jött; aki a nyolczas előtt hirtelen, váratlanul elibém állott. Még csak annyi ideje volt, hogy megátkozzon, azután a mozdony elé feküdt . . .

Nem zavartam Galambóczyt abban, hogy magát kedvére kisírja. Ez a megkönnyebbülés kellett neki. Jobban, mint minden vigasztaló szó.

— Hanem egy alázatos kérésem azért van, tekintetes uram. Ha jó szívvel van irányomban és kieszközli ezt a számomra, az Isten is megáldja. Nem sokat kérek, sem nem nagyot. Csupán azt, hogy engem oda, arra a bizonyos helyre tegyenek megint vissza váltóórának, ahol ez a szörnyű dolog megesett.

Csodálkozva néztem reá.

— Okom van nekem arra. Ha már megmondtam az egyiket a tekintetes urnak, megmondom a másikat is. . . . Sok álmatlan éjszakát töltök én itt magamban. És sokat gondolkodtam abban a nagy csendességben azon, hogy mivel vezekeljem meg ezt az én-nagy vétkemet, mivel békitsem ki a szegény megboldogultnak az emlékezetét, mert addig nem lesz nyugta az én lelkemnek, tudom. Hát úgy gondoltam, hogy hadd nézzem én mindig azt a foltot, ott a sinek között, ahol a legdrágább vér csurgott, a legjobb szív tört össze az én léhaságom miatt; hadd kelljen nekem életemet ott, azon a helyen tölteni mindvégig, ahol Isten büntető keze nehezedett rám; hadd halljam minden éjjel füleimben megcsendülni azt az átkot, ami súlyosan nehezedik a lelkemre, de amit megérdemeltem. . . . Ez legyen az én büntetésem, uram. És az lesz az én jóltevőm, aki engem így fog megbüntetni.

Nem állhattam meg, hogy azt a reszkető kezet melegen meg ne szorítsam.

*

Azóta az én szőke fürteim mind világgá szálltak, az ő hollőfekete haja még szép fehérré vedlett. Hőfehérré.

Engem hány-vet a sors szeszélye, ma ide, holnap amoda; ő még mindig ott él, abban a kis órházban és oly páratlan buzgósággal, szorgalommal végzi a maga szolgálatát, mintha egy jótékony nemtő sarkalná, buzdítaná őt, örködnék lépései felett. . . .

A közeli temetőben pedig van egy sirhalom, kora tavasztól késő ősziig telve virággal, ápolva gondos szeretettel. Galambóczi felesége és gyermekei viselnek rá gondot.

Őszi napfény.

Lassankint fonnyadni kezdtek arcának rózsái, midőn észrevette, hogy az életnek is van tavasza.

Már mint ifju leányra, anyja halála után, oly kötelességek hárultak, melyek nem engedték meg neki, hogy saját lénye felől is gondolkozzék. S bizony abban a korban, melyet bimbófeslés korának neveznek, az élet tavaszából alig látott mást, mint beteg atyjának ágyánál a nélkülözést és gondot. Láttá, érezte, hogy ifjuságának hajnala napról-napra alkonyul s fájdalmasan tekinthet szét komor otthonában.

Ha aztán néha mások vidámságát, gazdagságát bámulta, szemei megteltek könnyekkel. Akkor fájdalmasabbnak tűnt fel az ellentét, melyet a sors közte s embertársai közt emelt. Mintha csak ő lett volna hivatalos képviselni a nyomort, bár valamikor rózsás arca, lángoló szemei, melyekben most a kialvó tűz utolsó erőfeszítése látszik, élénkségről, életkedvről tanuskodnak. Mindennek daczára nem zugolódott mostoha sorsa ellen, szeretettel és odaadással ápolta beteg atyját.

Gondteljes fáradozásának azonban nem volt meg a jutalma, atyja hosszas szenvedés után meghalt; nagyon hamar követte szeretett nejét a sirba és árva gyermekének mást nem hagyva hátra, mint a gyér jótévő emberiség tamaszának hiu reményét.

Matild így teljes árvaságra jutott.

Ha egy ártatlan leányka, ki a kenyérkereset keservét nem ismeri, hirtelen oly helyzetbe jut, hogy magáról kell gondoskodnia, s amely állapot talán addig tart, míg lassankint talán vén leány nem lesz, úgy ez igen borzasztó.

— Amde, ha egy ily elvirágozott leány a körülmények tompultságából azon tudatra ébred, hogy az aranyifjuság álma számára már elveszett, s szeretlen vágya mégis arra ösztönzi, hogy pusztá szívét legalább egy kis napsugárral melegítse fel, úgy ez a legborzasztóbb.

Már egy éve volt, hogy atyját a temetőbe kísérte. Fájdalma lassankint enyhült s közömbös lélekkel tűrte a nélkülözéseket. A sors gyakori csapásai érzéketlenné tették az örömet, a boldogságot, de maguk a csapások sulya iránt is.

Fáradtan ült le egy napon kis házaeskájának kertjében levő terebélyes diófája alá s némán bámulta a földön heverő sárgult leveleket, amelyeket zörögve hajtott maga előtt a hideg őszi szél. Ilyenkor jutott eszébe napsugártalan ifjusága s megsíratva magában szétfoslott leánykori álmát. Ő az életet csak a maga valóságában látta s arról nem is volt fogalma, hogy a szívnek még egy más fajta élet is a rendeltetése. Honnan is tudta volna? Hisz senki sem volt segítségére abban, hogy a rejtélyt megfejttesse, s amelyről már utóvégre maga is azt gondolta, hogy csak álom. . . .

Amint így elmerengve ült a fa alatt, felnyílt

az ajtó s egy férfi jelent meg a küszöbön, ki, midőn meglátta a leányt, feléje sietett s üdvözölte őt.

— Halmy Domokos orvos vagyok s bocsánatot kérek alkalmatlankodásomért; a városi előljárástól vagyok küldve, miután nagysádnak szintén vannak növendékei, megvizsgáljam őket, vajjon a környéken dühöngő szembaj nem harapódzott-e el a fiatalság körében is?

Matildot a férfiúnak biztos fellépése, de még jobban az arca annyira megzavarta, hogy elpirult. Volt valami vonzó a fiatal orvos modorában, amely neki már az első pillanatban megtetszett. Csakhamar bátrabb lett s készséggel szolgált felvilágosítással az orvosnak.

— A kicsinyek közt kérem egy sem beteg, biztosan tudom, mert magam is megtettem a szükséges intézkedéseket, ami pedig a többieket illeti, kik zenét tanulnak nálam, úgy azok már nagyobb-részt felnőttek s azoktól nincs mit tartani.

Az orvos figyelemmel hallgatta végig a leány szavait.

— Tehát nagysád zeneórákat is ad? Ugy bizonyára kegyed volt az, a kinek igazán szivreható énekét hallgathattam tegnapelőtt.

— Tegnapelőtt? Igen, de nem gondoltam arra, hogy hallgatnak.

— Bocsánat, nem készakarva történt. Ép erre sétáltam, mikor énekelt s a kíváncsiság vagy jobban mondva az élvezet állított meg, hogy végig hallgassam énekét.

Matildot mindinkább elhagyta fagyossága s bizalmasabb lett. Elbeszélte az orvosnak a város néhány látványosságát, majd megmutatta neki saját nevelésü virágait, a melyek a férfiúnak nagyon megtetszettek. Elvezette őt az egész kerten át s egy magányos rózsató előtt megállott.

— Látja kérem, ezt az elhagyott rózsatót úgy tudom sajnálni, de nem szabad átültetnem, mivel nem az enyém. Egész nyáron át alig kap egy csekély napsugárt, csak őszzel, midőn a körülötte levő nagy fák lehullatják leveleiket. Az idén is most őszzel hajtott egy halvány, fonnyadt bimbót. . . de mégis csak rózsát. . . Napokban vágtam le s tettem el magamnak, mivel úgy emlékeztet valamire. . . .

Lehangoltan ejté ki e szavakat, miközben szemei oly bánatosan fénylettek. A férfiú átértette a szavakat s vele a leányt; maga elé tekintve, halcan ismételte: »Egy halvány, fonnyadt bimbó, de mégis csak rózsá . . .« Sajnálta a leányt, mert nagyon jól tudta, hogy az mire célozott. De a részvét csakhamar kegyetlenné tette tanusított érzelmeit, s nem akart osztozni a keservben. Sietős dolgot szinelve, eltávozott a leánytól, magára hagyva őt. Az kikísérte az ajtóig, majd visszajött kedves helyére, a kertbe, arcán gyenge mosolylyal, mely azt látszott mondani, hogy keblében valami azt sugta neki, hogy ismét csalódott. . . .

S mégsem csalódott egészen. A férfiú pillanatnyi ellenszenve csakhamar meleg érdeklődésre vált. Azóta gyakrabban sétált a leány ablakai alatt s a hol csak tehetett, megszólította. Vonzotta feléje a leánynak ártatlan tekintete, azon bágyadt mosolylyal, melylyel mintegy jelezni akarta, hogy számára nem létezik öröm.

Matild még hallgatagabb lett, mint az előtt volt, s arca csak néha vált derültté. És amidőn megtudta, hogy az orvos huzamosabb ideig fog

időzni a városban, majdnem félni kezdett. Oly sejtelem szállotta meg, mely azt tanácsolta neki, hogy kerülje el a férfit. Egyszer találkozott az orvossal, a város végén levő patak fahidjánál; másnap, harmadnap ismét, csupa véletlenségből. Az orvos felfedezte a leány rendes üdülő helyét, s engedelmet kért, hogy elkísérhesse.

Ilyenkor merengve ültek egymás mellett a padon. Ritkán beszéltek, csak néha egy-egy szót, s mégis megértették egymást. Szívüket közelebb hozta a rokonszenv. . . .

— Közelg az est, mennem kell. Isten önnel — mondá egy napon Mathild, midőn ismét együtt ültek s már jó előre haladt volt az idő. Felkelt, de kísérelője szelíden visszatartotta.

— Maradjon még, Matild, valamit akarok még önnek mondani. . . .

E közben beesteledett; minden csendes volt körülöttük, csupán egy távoli harangszó hallatszott el hozzájuk, mely imára hívott.

— Matild! . . . — mondá neki az orvos. — Hát már nem gondol többé arra a szegény, elhagyott rózsatóre, amely kertjében az egész nyáron át árnyékban állott és mégis virágzott? Egy halvány, fonnyadt bimbót hajtott, de mégis csak rózsát? . . .

Amit napok előtt mindketten annyira kerültek, rosszalottak, most elfelejtették, nem törődtek az önkénytelen ellenmondással. Felejtve volt minden. Karjaikban tartották, csókolták egymást. . . .

Ősszel a naplemente nagyon rövid. Néhány pillanatig mintha tűzben állana a föld, majd sötétednek a ríktó színek, lassankint elmosódnak s beáll a sötét éj. Egy magányos életnek is ilyen az alkonya, diszitve az emlékezet halvány biborával. . . .

Az este Matild szemeit is kerülte az álom, s midőn ágyában fekvé még egyszer átgondolta a történeteket, akkor megtudta azt is, hogy a rövid álomnak vége. . . .

Egymást átölelve indultak hazafelé, miközben a férfi mellett közös jövőjükről beszélt. Bizonytalan hangon, mint egy olyan, aki megismerte az igazságot, a valót és tőle megrettenve, mással akar elhíttetni egy olyan mesét, melyet maga sem hisz el. Tudta ezt nagyon jól Matild is és sokkal nemesebb lelkű volt, semhogy elfogadott volna egy olyan nagy áldozatot egy férfi részéről, akit ő nagyon szeretett. Ép ezért, mielőtt elváltak volna, a férfi vállára tette kezét s erős meggyőződés hangján mondá neki:

— Ne kínozd magad, édesem. Hervadt virágokból nem fonnak koszorút s a madarak sem ősszel raknak fészket. Szegénység s nélkülözés lenne a hozomány, amit neked tudnék adni. . . . Vén leány vagyok, te pedig fiatal. Előtted a jövő, az enyém már csak a múlt s annak is csak az emléke. Minek lánczólnád magadat hozzám, csak boldogtalan lennél. Elhiszem, hogy jót akartál velem tenni, köszönet a rövid, de édes álomért, azonban csak boldogtalanságod ára lett volna. A sors nem akart boldognak látni engem, minek lásson kettőt. Rád kötelességek várnak, azoknak kell eleget tenned. Nem haragszom rád, szeretlek nagyon s ép ezért ne ellenkezz, tudom mit teszek veled, midőn elutasítlak, de így kell lenni. . . . Menj ismét vissza a világba, melyet eddig miattam kerültél. Feledj el, s gondoldj csupán jövőddel. Nézd, ezt a kis medalliont adom neked emlékül, benne van a fényképem, ha

olyankor előveszed, viszontláthatsz engem. Tudom, hogy el fog jönni az az idő, midőn szíved ismét szeretni fog; kell is, hogy szeress, parancsolom. Szíved választottja lesz az a nő, ki az én helyemet fogja betölteni. . . . Ne rázd a fejed tagadólag, úgy fog az lenni; hidd el, nagyon is óhajtom. Ha majd tied lesz az a nő, s talán egykor nálad meglátja az arczképemet, ne valld meg neki, hogy szeretted; sőt, ha követeli, ha kissé megszállja a féltékenység, vesd a tűzbe, nem fogok reád megharagudni, majd ott fenn az égben imádkozni fogok értetek a Mirdenhatónál. Szakítsd meg a rövid, őszi napsugárból font álmot és feledj el. Isten veled!

A férfi mindenáron le akarta beszélni szándékáról, de a leány hajthatatlan maradt és — győzött. Az igazságnak érzete adta kezébe a győzelmet.

A gesztenyefa alatt csókoltta meg őt utoljára, kezén érezte a férfi bucsukönyvét, s a másik pillanatban magára hagyatva állott a hervadt levelek, virágok között, halvány őszi napsugárban, és — mégsem sirt . . .

Rovenszky Árpád.

REGÉNY-ESARNOK.

LYDIA.

(Folyt.)

— Irta: Galicin Dimitrij herczeg. —

— Azt hiszem, — viszonzám — hogy az esküvő után rá kell birnia férjét, hogy szakítson meg minden összeköttetést Arzénnel.

— Nem ezt kérdeztem Öntől, Tsertkoff ur, hanem hogy igazat mondott-e Arzén, midőn azt mondta, hogy Akatoff jószágáa nem ér többet kétszázezer rubelnél és . . .

— Igazat mondott. De az én nézetem szerint ez az összeg elegendő.

— Nekem igen; meglehet, hogy neki is; de én atyámon is segíteni akartam . . . érti?

— Azt hiszem, ez is lehetséges. S aztán úgy hiszem, szüleinek most sokkal kevesebb kiadásai lesznek.

— Igaza van. Én sokba kerültem nekik.

A herczegnő ismét hátradólt a pamlag vankosaira s ajkain ismét megjelent mosolya.

— De — mondám — Ön elfelejti Arzén egyéb szavait.

— Micsoda szavakat?

— Pénzzel az ember mindent elérhet s pénz nélkül is elérhet mindent . . . csak hogy más értelemben.

— Ez ostobaság, nem egyéb. Dühös rám és meg akar ijeszteni. Ügyet se vetek rá.

— Mindazonáltal meg kell mondania Akatoffnak . . .

— Hogy szétválaszszam őket? Hogy üres lármát csapjak? Jeleneteket csináljak? A világ minden kincseért sem teszem ezt. Csak fölösleges kellemtelenségek származnának ebből.

Lydia arca e perczen ép oly kifejezést öltött, mint amilyent igen gyakran észleltem a herczegnél, mikor kellemtelen dolgokat beszéltek előtte. Indulni készültem.

— Hová megy? — kérde Lydia. — Hát nem marad nálunk ebédre?

— Nem, lehetetlen!

— De holnap ott lesz a templomban?

— Nagy sajnálatomra nem lesz ez sem lehetséges; holnap visszatérek falura.

Az igazat megvallva, meghosszabbíthattam volna pétervári tartózkodásomat három nappal, de nem szeretek részt venni nagy, szertartásos ünnepekben és ezért siettettem elutazásomat.

— Ahogy tetszik — mondá Lydia. — Nem ragaszkodom hozzá. Mikor fogjuk egymást ismét látni?

— Alkalmasint mikorra Ön visszatér Szent-Pétervárra.

Eltávoztam, hogy bucsut vegyek Lydia anyjától. Elhalmózott szemrehányásokkal. Nem akarta megengedni, hogy falura menjek és elmaradjak az esküvőtől.

De én tántoríthatatlanul megmaradtam elhatározásomnál s a hercegnének bele kellett nyugodnia.

— Ebben az esetben — fejezé be szavait — látogasson meg bennünket, ha visszatér Szent-Pétervárra. Pár nap múlva más lakásba hurczolokunk. Majd oda adom Önnek lakczimünket.

Feljegyeztem magamnak czimét.

— Különb — mondá — nem nagy szerencsétlenség, hogy holnap nem lesz velünk; hisz egy szót sem válhattunk volna egymással. Annyian lesznek ott s oly lárma lesz, nem is szólva az elutazásról.

Figyelmeztettem, hogy ne nagyon fáraszsza ki magát s elhagytam őt málhái, bőröndjei és kosarai közepette.

— Nem kíván nekem semmit sem elválásunk előtt? — kérde Lydia a szalonban.

— Szívesen tenném, de nem tudom mit kívánjak Önnek? Nos hát, kívánom, hogy minden beteljesedjék, amit Ön csak óhajt.

— De magam sem tudom, mit óhajtok. Olyan vagyok, mint Akatoff, minden untat

— Kivéve az éneklést, remélem!

— Oh igen, kivéve az éneklést! Ez sohasem fog engem untatni, sőt nagy örömöm telik benne és remélem . . .

— Mit remél? — kérdém.

— Semmit. Nem mondom most meg Önnek. Majd máskor. Nagyon sokat tudna meg egyszerre s attól hamar megvénül az ember, úgy tartja a példabeszéd.

Harmadnapra elutaztam jószágomra. Nem emlékszem már, ki beszélte el nekem később, elutazásom előtt, hogy az esküvő a kora reggeli idő daczára, rendkívül fényes volt, egy a nászközönség számát, mint előkelő voltát illetőleg.

Fél kettőkor a fiatal pár külföldre utazott.

Én unatkoztam falun. Minden nap ugyanazt látni, hallani, folyton ugyanazokat az arcokat látni, ugyanazokat a beszédeket hallani, az kimondhatatlanul bágyasztólag hat az emberre, úgy hogy lassacsán el is felejtí a külvilágot, vagy legalább megcsökken az iránta való érdeklődés.

Rám is ezzel a hatással volt az egy havi falusi élet. Megfeledkeztem Korsunszkyékről, Akatoffról és czimboráiról.

Nem csekély volt csodálkozásom, midőn egy napon levelet kaptam osztrák bélyeggel.

Felbontottam. Lydia írta.

„Ön alkalmasint csodálkozni fog e levél vételekor — írta — és magam sem tudom, mi csoda szeszély készített arra, hogy Önnel levelezek, kivált legutóbbi találkozásunk óta, mivel Ön akkor nem igen szeretetreméltón viselkedett.

Erre való tekintettel nem kellene Önnek irnom s őszintén bevallom, hogy csak azért teszem, mert Ön az egyetlen ember, akihez fordulhatok. Ugyanis szüleim miatt nagyon nyugtalanodom. Vajjon boldogan élnek-e? Ön tudja, hogy atyámmal s anyámmal szemben nem lehetek teljesen nyílt. Ámitanom kell őket s ez eddig oly jól sikerült nekem, hogy el vannak ragadtatva s boldognak hisznek engemet. Már most szeretném őket illetőleg az igazat tudni.

Azonfelül Önnel szemben, legutóbbi találkozásunk alkalmával, tulságos őszinte voltam. Szemrehányást tesztek magamnak e miatt és most óvatosságból kénytelen vagyok Önnek megmondani az igazat, hogy továbbra is tragikus meghittem maradjon. E nélkül Ön azt hinné, hogy már félrelöktem Önt s nem tartaná kötelességének hallgatni azokról a leplezésekről, miket Önnek azelőtt tettem.

Remélem, nem fog nevetni levelem fölött. Nem annyira komoly, hogy nevetésre ingerelné az embert.

De erről elég, nemde?

Amit Önnek mondani akartam, a következő:

Az első nap, sőt az első percz óta, hogy elutaztunk Szent-Pétervárról, folyton és borzasztón unatkozunk mindketten: férjem és én. Nincs ezen mit csodálkozni, mert nem szeretjük egymást. Igen sajátságos viszonyok fejlődtek közöttünk. A legcsekélyebb tartózkodást sem tanusítjuk egymással szemben és egyáltalában nem hitetjük el egymással, hogy szeretjük egymást, ahhoz pedig nem értünk, hogy alakoskodjunk. Nem is képzelheti, mennyire unatkozunk.

Azt hiszem, már mondtam Önnek, hogy férjem ostoba s valószínű, hogy Ön is észrevette már ezt. De ez még nem lenne szerencsétlenség, hogy ostoba. A szerencsétlenség az, hogy egy cseppet sem iparkodik szellemesnek lenni. Sőt gunyolódik fölötte s ebben a tekintetben sem alakoskodik. Ha tudná, hogy ez mennyire mulattató!

Párisban bemutatott nagynénjének. Hármannak, mindhármannak francia márkinék. A világ előtt úgy tetetjük, mintha szeretnők egymást, a nélkül, hogy ebben előre megállapodnánk. Két napig Akatoff jókedvű volt. Azt olvasta ugyanis a »Figaro«-ban, hogy de la Roche-Aymond márkiné bálján jelen volt »a gazdag Akatoff Boris ur is, bájos feleségével, született Korsunszky hercegnővel.«

Nem költekezünk tulságosan, daczára annak, hogy férjem azt hiszi, hogy köteles nekem gazdag ajándékokat venni. Nemrég kétezer rubelt akartam küldeni anyámnak, amit Boris adott nekem, de anyám visszautasította a pénzt azzal, hogy neki és apának nem kell semmi. Ezért írom Önnek e levelet. Nagy szolgálatot tehet nekem. Ha Pétervárra megy, látogassa meg szüleimet. Győződjék meg róla, hogy igaz-e, hogy boldogan élnek s írja meg nekem tapasztalatainak eredményét.

Itt Bécsben pompás idő van, sőt meleg. Pétervár bizonyosan hideg és piszkos. Apropos.

Milanoban a Scala igazgatója, egy társaságban énekelni hallott engem. Nos, találja ki, mit mondott! Arról biztosított, hogy amikor nekem tesszik, szerződöt színházához. Mit gondol Ön erről a dolgról. Vajjon kénytelen leszek-e egy napon elfogadni ezt az ajánlatot?

Egy hónap múlva visszatérünk Pétervárra. Egy kicsit tanulni akarok itt.

Tehát a vizontlátásra! Nem várok Öntől hosszú levelet. Ön oly lusta, ha írnia kell! Mindenesetre teljesítse megbízásomat és írjon nekem, ha nem is többet két sornál.

Akatoff Lydia.

(Folytatása következik.)

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

Bizalmi férfaink folytatólagos jegyzéke:

Tóth Lajos, kalauz, Budapest.

A „**Kitartás**“ **könyvtáráról.** Karácsonyra jelenik meg a »Kitartás« könyvtárának első kötete *A magyar szabadságharcz története.* A gyönyörű munka, mely tartalmazni fogja *Kossuth Lajos*, *Petőfi Sándor* és a szabadságharcz minden vezérférfiának arczképét, rendkívül díszes kiállításban jelenik meg. A »Kitartás« könyvtára hazafias missziót teljesít, midőn oly olcsón teszi hozzáférhetővé azt, ami iránt minden magyar ember lelkesedik: *A magyar szabadságharcz történetét*, később *Kossuth Lajos* élelteirását stb. Mindaz a sok érdekes dolog, amiről apánk, nagyapánk beszéltek a szabadságharcz történetéből, hűségesen le lesz írva könyvünkben. A „*Kitartás*“ *könyvtárának egyetlen magyar család asztaláról sem szabad hiányoznia.* — Egy kötet előfizetési ára 1 korona, diszkötésben 2 korona. Gyűjtők 10 előfizető után egy tiszteletpéldányt kapnak. *A szerkesztő.*

Telefonforgalom a világ körül. A »Revue des Revues« szerint egy Pupin nevű amerikai mérnök kitalálta annak a módját, hogyan lehet még a legnagyobb távolságra is telefonozni. Behizonyította, hogy még akkora távolságra is lehetséges volna a telefonozás, mint például Peking és London, hogyha a vezetéket bizonyos meghatározott helyeken olyan készülékkel látnák el, a mely alkalmas arra, hogy az ugynevezett parazita-áramokat a vezető dróthoz elfogja. Pupin föltalált egy ilyen készüléket, a melyet azonban egyelőre nem ír le részletesen. Hogyha a tengeralatti kábelnek kétszáz méter közökben ezt a készüléket megerősítenék, úgy Pupin szerint Amerikát és Európát telefontalál össze lehetne kötni. A szárazföldi vonalon csak egy-egy mértföldnyi közökben kellene ezt a készüléket alkalmazni. A new-yorki telefon-társaság kísérleteket tett az új készülékkel s hir szerint az eredmény minden várakozáson felül kielégítő volt. A találmány fölfétlen bizalmat érdemelne, ha a föltaláló nem ígérne még ennél is többet; azt állítja ugyanis, hogy találmányával a drága rézdrót egészen fölöslegessé válik s a közönséges vasdrót is megteszi ugyanazt a szolgálatot. Ezzel megtakarítanak az eddigi költségek egy ötödét.

Drága kutya. Az amiensi törvényszék 500 frank pénzbírságra és a költségek elviselésére ítélte egy tramway-kocsist, aki egy kutyát elgázolt. Az ítélet indokolása kijelenti, hogy a kocsi látta a kutyát, amely rémültében nem tudta, hogyan meneküljön a veszély elől, amelynek fenforgását ösztöne megsugta, úgy hogy ijedten szaladgált a sinek között.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Pekurár Simon, Soborsin. Krisan ur száma 3977. Elszámoltuk október és november hónapokra. Szíves fíradozásait köszönjük, kérjük jövőre is. — *Szekeres Ferencz, Gyimes-Bükki.* Elkönyveltük november és december hónapokra. — *Bucskai Gizella, India.* Tagsági díjai folyó évi november hó 30-ig teljesen rendben kifizetve vannak. Küldöttünk. — *Bartha Zs. Béla, Gyulafehérvár.* A lap rendes küldése iránt intézkedtünk, chequet küldöttünk. Köszönjük szíves értesítését, Kovács urnak a felvételi lapot elküldöttük. — *Dr. Kocsy Pál, Arad.* Elszámoltuk december és január hónapokra. — *Juhász Ferencz, Budapest.* Egyesületi jogai, egy év letelvé, már folyó évi november hónapban életbe léptek, miért is e hónaptól kezdve már 3 korona 40 fillért kell fizetnie, hiánya van tehát 1 korona 40 fillér, kérjük azt adandó alkalommal beküldeni. — *Hellrigel Vendelin.* Elkönyveltük október, november és december hónapokra. Kérjük szíves és eredményes támogatását és működését. — *Deutsch Jakab, Zágráb.* Elkönyveltünk megfelelően 30 koronát, köszönjük. — *Veszprémi Ferencz, Budapest.* Elszámoltuk szeptember és október hónapokra. — *Schill Károly, B.-Berény.* Elkönyveltük októberre. — *Czirkovics István, Zágráb.* Tagsági díjai 1901. január hó 31-éig teljesen rendben kifizetve vannak. Küldöttünk. — *Werner Dániel, Zágráb.* Kézhez vettünk 7 korona 60 fillért, ebből novemberre 2 koronát, decemberre pedig — miután egy éve letelt — 3 korona 40 fillért számoltunk el, fizetéseivel tehát folyó évi december hó 31-éig teljesen rendben van. Fölöslege maradt 2 korona 20 fillér, miért is kérjük jövő január hónapra csak 1 korona 20 fillért szíveskedjék beküldeni, miáltal fölöslege rendezve lesz. Februártól kezdve kérjük havonta 3 korona 40 fillért, mint rendes tagsági díjat beküldeni. — *Kovács Imre, Selyp.* 1163. sz. tagunk részére elszámoltuk október hónapra. Küldöttünk. — *Lózingér István, P.-Vázsony, Luchs János, Budapest, Kráhlíng Péter, Budapest.* Október hónapra számoltuk el. — *Wittmann Mór, Budapest.* Egyesületi jogai már folyó november hóban érvényre léptek, miután az egy év letelt, ezért folyó hótól kezdve tagsági illetékei havonként 3 korona 40 fillért tesznek ki, kézhezvettünk 2 koronát, t. kérjük a hiányzó 1 korona 40 fillért beküldeni. — *Lichtenberg Sámuel, Szerencs.* Elszámoltuk október hónapra. Küldöttünk. — *Szalay János, Komárom.* Elkönyveltük szeptember és október hónapokra. — *Luzsinszky József, Budapest.* Elszámoltuk október és november hónapokra. Rendben van. — *Schön János, Vajta, Buzián András, Budapest.* Elszámoltuk október hónapra. — *Gyuricza Antal, B.-Püspöki.* Kézhez vett 10 korona 20 fillért köszönettel nyugtázzuk, 1480., 1481. és 929. sz. tagjaink részére október hónapra. — *Nagy Lajos, Tany-Nemes-Ócsa.* Elszámoltuk november és december hónapokra. Napokban külön levelet írunk. — *Vizovisek, Vinkovcze.* Köszönettel nyugtázzuk 21 korona 34 fillért, megfelelően elszámoltuk. — *Gál Dénes, Aranyos-Gyéres, Littomeritzky János, Budapest, Fűredi József, M.-Radna, Hustyik Pál, Budapest.* Elkönyveltük október hónapra. — *Kovács Imre, Selyp.* 578. és 1005. sz. tagjaink részére elszámoltuk október hónapra. — *Schiller Miksa, Meczenzéf.* 3722. és 994. sz. tagunk részére október hónapra, 3723. sz. tagunk részére szeptember hónapra számoltuk el. — *Lévai Keresztély, Temesvár.* Elszámoltuk augusztus, szeptember, október és november hónapokra, feleslege van azonban 60 fill., kérjük tudatni, mire küldetett. — *Vasvári István, Budapest.* Kézhez vettünk 2 koronát, miután azonban egyesületi jogosultsága már november hónapban életbe léptek, beküldendő lett volna 3 kor. 40 fill., hiánya van tehát 1 kor. 40 fill., szíveskedjék ezt még beküldeni. — *Wittine György, Pécel.* Tagsági díjai október hó 31-éig

rendezve vannak. Előjegyeztük a »Kitartás« könyvtárának előfizetői közé. — *Ehrlich József, Déva*, 24 korona 93 fillért; *Magyar Mihály, K.-Várda*, 9 korona 40 fillért; *Vécsei Vilmos, Budapest*, 32 korona 22 fillért; *Polgár Sándor, Fiume*, 33 korona 26 fillért; *Kertész Albert, Szár*, 7 korona 8 fillért; *Nyári Sándor, Normanczi*, 8 korona 52 fillért; *Moldoványi Ferencz, Kiszács*, 19 korona 79 fillért; *Holubek Lambert, Miskolcz*, 29 korona 70 fillért köszönettel nyugtázzuk, megfelelően elszámoltuk. — *Csordás János, Jászberény*. Elkönyveltük október és novemberre. — *Házy József, Bihar-M.-Keresztes*. Nagy András ügyének lebonyolítását megsürgettük. A most küldött összeget októberre számoltuk el. Hátralék tehát csak november. — *Rudka István, Budapest*. Elkönyveltük szeptember és október hónapokra. — *Antal Gyula, S.-A.-Ujhely*. Igen, november 1-től fizet havonta 3 korona 40 fillért, mint alapító tag, élvezi az összes kedvezményeket. — *Wicsner Ede, Budapest*. Fölöslege van 10 fillér, mert 3 korona 50 fillért kaptunk 3 korona 40 fillér helyett. — *Takáts Pál, S.-Szt.-Péter*. Elkönyveltük október és november hónapokra. — *Nagy Gyula, Szerencs*. Köszönettel nyugtázzunk 4 koronát, megfelelően elszámoltuk. — *Fehér Ernő, Rákospalota*. Egyesületi jogsultsága már e hónapban érvénybe lép, miután az egy éve már letelt, ezért november hótól kezdve havonként már 3 korona 40 fillért kell küldenie. Sziveskedjék a hiányzó 1 korona 40 fillért még beküldeni. — *Sági Lajos, Ilye*. Tagsági illetékét a jelzett 6 hónapra megkaptuk. Teljesen rendben van. Illetékei jövő év április hó 30 áig ki vannak fizetve. — *Bagaméry László, T.-Szt.-Márton*. Rendben van, elszámoltuk november és december hónapokra. Tagsági díjai 1900. december hó 31-éig rendben kiegyenlítve vannak. — *Viga Gergely, Devecser*. Elkönyveltük október hónapra. — *Györffy István, Budapest*. Havi tagsági díja 3 korona 40 fillér, kézhez vettünk 6 koronát, feleslege van tehát 2 korona 60 fillér. Sziveskedjék tudatni, hogy mi czélből küldetett. — *Petyko András, Eger*. Köszönettel nyugtázzunk 6 korona 80 fillért, megfelelően elszámoltuk. — *Augusztin István, Belovár*. Elkönyveltük november és december hónapokra. — *Gombos Sándor, Szeged*. Elkönyveltük október és november hónapokra. — *Böromissza Antal, Eszék*. Helyes czimzés iránt intézkedtünk. Szirovicza urat levélben keressük fel, sziveskedjék vele érintkezésbe lépni újra. Köszönjük. — *Caltiu János, Kornia*. Küldött 4 koronát megfelelően elszámoltuk. — *Jurescu István, Krusovecz*. Elszámoltuk 2874. és 2875. sz. tagjaink javára. — *Nagy Lajos, Boicza*. Hiányzó lapot elküldöttük. »Kitartás« könyvtárának előfizetői közé (diszkötésben) előjegyeztük. — *Hajnal Antal, Budapest, Kakas Ferencz, Sziget-Csepel*. Elkönyveltük októberre. — *Berner Károly, Ujpest*. Októberre könyveltük el. Hiánya van azonban 1 korona 40 fillér, mert már letelt az egy éve, kérjük azt pótolni s ezentul havonként 3 korona 40 fillért küldeni. — *Löcsey György, Tövis*, 15 korona 62 fillért; *Mattyasovszky Gyula, M.-Szék*, 9 korona 30 fillért; *Egyházi János, Esztergom*, 23 koronát; *Bedő József, Versecz*, 34 korona 84 fillért; *Bartók Béla, Oroszka*, 21 korona 86 fillért; *Till Pál, Dorog*, 15 korona 72 fillért; *Grunszky Ede, Fiume*, 40 korona 80 fillért; *Kemény Pál, Budapest*, 13 korona 56 fillért köszönettel nyugtázzunk, megfelelően elszámoltuk. — *Dávid József, Nagy-Szlabos*. Megkaptuk. A »Kitartás« könyvtárának előfizetői közé előjegyeztük (diszkötés). — *Tóth Ferencz, Anina*. Küldött 24 korona 70 fillért, *Lovass János, Nagy-Károly*, 11 korona 76 fillért köszönettel nyugtázzuk, megfelelően elszámoltuk. — *Ungár Dávid, Budapest*. Elszámoltuk szeptember, október és november hónapokra. — *Tormássy Ferencz, Kaposvár, Sárga László, Balmaz-Ujváros, Rostás Sándor, Nagy-Körös*. Elszámoltuk október és novemberre. — *Chrien Ádám, Selmező*. Elkönyveltük november és december hónapokra. —

Frank János, Módos. Elszámoltuk szeptember és októberre. — *Maics Zsiván, Zimony*. Megkaptuk. Tagsági díjai folyó évi november hó 30 áig teljesen rendben kifizetve vannak. — *Klobucar Márton, Oriovac*. Elkönyveltük 254. és 255. sz. tagjaink javára. — *Korozs István, Klyussa*. Szives fáradozását köszönjük. Kérjük jövőre is. — *Dudás György, Pleternica*. Megkaptuk, köszönjük. Ismerjük lelkesedését, tudjuk, hogy eredményt mindig ér el. — *Bene János, Szadeczky A., Gyetvay János, Seres Antal, Kassa*. Szives fogadtatásukért fogadják öszinte köszönetünket. Előre is tudjuk, hogy rövid idő alatt a legszebb eredményeket fogjuk elérni. Ismételten köszönjük s kérjük támogatásukat. A küldött új tagok díját megfelelően elszámoltuk. — *Beranek Klostár*. Kézhez vettünk 3 korona 70 fillért, feleslege van tehát 50 fillér, kérjük tudatni, mi czélből küldetett. — *Sebestyén Sándor, Paks*. Elkönyveltük 173. és 1015. sz. tagjaink javára. — *Várady Gocsaltovszky Samu, N.-Röcse*. A »Kitartás« könyvtárának előfizetői közé előjegyeztük. — *Wieszcák Henrik, Zólyom*. Előjegyeztük a »Kitartás« könyvtárának előfizetői közé (diszkötés). — *Vogyeráczy József, Budapest*. Október hóról tényleg 64 korona 22 fillért küldött be. — *Mlinárics János, Orsova*. Bécsből küldött 6 koronát megkaptuk. Elszámoltunk belőle 4 koronát október és november hónapra, miután szeptember hónap tagsági illetékei már kifizetve voltak. Felesleg maradt 2 korona, miután december hónapban egyesületi jogai már életbe lépnek, mert egy éve letelt, havonként 3 kor. 40 fillért kell fizetnie. Sziveskedjék tehát december hónapra még 1 korona 40 fillért beküldeni, január hótól kezdve pedig havonként 3 korona 40 fillért. — *Luzányi Pál, Szolnok*. Egy éve letelvény, e hónapban már egyesületi jogai érvénybe léptek, miért is november hótól kezdve havonként nem 2 koronát, hanem 3 korona 40 fillért kell fizetnie, sziveskedjék az e hónapra még esedékes 1 korona 40 fillért beküldeni. — *Medveczky József, Liptó-Wychodna*. Egyesületi jogai f. évi december hónapban már érvénybe lépnek, ez okból a küldött 4 koronát nem 2 hónapra számoltuk el, hanem belőle 3 korona 40 fillért december hónapra, feleslege van tehát 60 fillér, január hónapban kérjük tagsági díjait ennek beszámításával küldeni. — *Radványi, Gány*, 18 korona 33 fillért; *Virbán János, M.-Bogát*, 23 korona 80 fillért; *Buzek Géza, Budapest*, 18 korona 95 fillért; *Guttman Ignác, S.-A.-Ujhely*, 26 korona 78 fillért; *Gáspár Vilmos, Csákovár*, 24 korona 40 fillért, *Magyari Dénes, Fogaras*, 13 korona 60 fillért; *Gyalay Gábor, Tószeg*, 41 korona 3 fillért köszönettel nyugtázzunk, megfelelően elszámoltuk. — *Groszmann Ignác, Budapest, Elbl Károly, Kőbánya, Ács Halász Sándor, B.-Ujfalú*. Elkönyveltük október és november hónapokra. — *G. Nagy Sándor, P.-Ladány*. Pontos kézbesítés iránt intézkedtünk, hiányzó lapokat elküldöttük. — *Fábián Antal, Szolnok*. Októberre számoltuk el. — *Gombos János, Pusztá-Ecseg, Bódi Imre, Nagy-Harsány*. »Kitartás« könyvtárának előfizetői közé előjegyeztük (diszkötés). — *Für Vilmos, Fogaras*. Elkönyveltük november és december hónapokra. — *Nagy Tódor, Gunja*. 441 sz. tagunk részére nov. hónapra, 1008. sz. tagunk részére pedig június, július, augusztus és szeptember hónapokra könyveltük el. — *Diószegi Julianna, Csála*. Születési évét kijavítottuk, teljesen rendben van. — *Horváth Gábor, Csála*. Ami késik, nem mulik, sziveskedjék csak továbbra is lelkesen működni, előbb-utóbb elérjük ott is, mint máshol, a kívánt eredményt. — *Guttman Ignác, S.-A.-Ujhely*. Igen, Hajdu Lajos ur tagsági illetéke folyó évi november hónapra rendezve van. Szives fáradozásait köszönjük. Kérjük továbbra is lelkes működését. — *Kondor Gyula, Sz.-Balla*. Szivességét köszönjük, kötvényt már elküldöttük s mellékeltünk cheque-lapokat is. Kérjük lelkes és eredményes támogatását a jövőben is. — *Fajkos Kálmán, Rozsnyó*. Tudomásul vettük, kérjük jelzett időre okvetlen rendezni. —

Sarneczky Vilmos, Abauj-Szepsi. Szives fáradozását köszönjük. Jelzett urakat a napokban külön levéllel felkeressük. Kérjük velük lehetőleg már előzetesen érintkezésbe lépni. — Deák Ferencz, Budapest. Pontos kézbesítés iránt intézkedtünk, hiányzó lapokat elküldöttük. Részünkről pontosan küldjük, a postán kallódhatik el. — Junkert Mátyás, T.-Szt.-Miklós. Köszönettel nyugtáztunk 57 korona 80 fillért, megfelelően elszámoltuk. — Szekeres Ferencz, Csik-Gyimes-Bükk. Lakváltozást keresztül vezettük, küldött 4 koronát megkaptuk, elszámoltuk november és december hónapokra. — Balázs Márton, Fazekas János, Papp Sándor, M.-Ludas. Mint alapító tagok az A) csoportba tartoznak. — Pekurár Simon, Soborsin. Szives értesítését Rávait illetőleg köszönjük. Kérjük lelkes támogatását továbbra is. Krizsán urnak felvételi lapját is megkaptuk, kötvényét már elküldöttük.

Felelős szerkesztő: Szentessy Gyula.

BERGER I.

arany-, ezüst- és ékszer-műhely
Budapest, VII., Rombach-utca 13.

Minden megrendelt új áruk, u. m. mindenféle javítások, aranyozások és ezüstölések legpontosabban elkészítetnek s legolcsóbban számíttatnak.

Vidéki megrendelések szolidan és lelkiismeretesen azonnal eszközöltetnek.

Veszek a legmagasabb árban törött aranyat és ezüstöt.

Schweiczi ébresztő-órák drbjá frt 1.80

MUNK ÉS TÁRSA

műórák és ékszerészek

Budapest, IX. ker., Soroksári-utca 14. szám.

Ajánlja raktárát

ékszer-, arany-, ezüst-, zseb- és inga-órákban

a legolcsóbb áron.

Mindennemű e szakmába vágó

javítások

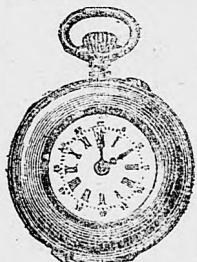
meglehetősen olcsó áron mellett
készítetnek

3 évi jótállás mellett.

Törött arany-, ezüst- és ékszer-árúk

valamint órák is a legmagasabb áron megvétetnek
és ujakra becserezletnek.

* Minden órajavítás 80 kr. *

Elvállal mindennemű
épületmunkákat

házak

jókarban tartását,

csekély

átalányösszeg

mellett.

Költségvetést
díjtalanul
készítik.

Gyár:

BUDAPEST,

Rottenbiller-utca 54.

**Gazdasági gépek
szakszerű kijavítása.**

Költségvetést díjtalanul készítik.

! Uj találmány! „RADICIN”

egyedüli szer, a mely egyszerű kezelés mellett minden **tyukszem** bőrkeményedést 5—10 nap alatt gyökerestől eltávolít.

— **Ára 70 fillér.** —

Kapható minden gyógytárban.

Központi szétküldés: **KÖLCSEY Z. LAJOS Budapest, VIII. ker., köztemető-ut 3. sz.**

80 fillér beküldése mellett (levélbélyegben is) postán bérmentve megküldetik.

HOHENBÜGLER FERENCZNÉ

nagyvendéglője

BUDAPEST, VII., Aréna-ut 58/a.

Áthléták és színészek találkozóhelye.

Kitűnő izletes magyar konyha. — Mérsékelt áron.
Kitűnő magyar borok. — Kőbányai Dréher-féle sör.

Egyleteknek megfelelő mellékhelyiségek.

Bor házhoz küldve 5 litertől kezdve:

Kitűnő asztali fehér literenként 35 kr.
Kitűnő nehéz vörösbor..... > 45 kr.

Valódi szepességi boróka pálinka

kis üstön főzött, kétszer finomított, felette
egészséges ital.

4 litert tartalmazó edényt bérmentesen küld
4 frt 20 kr. utánvét mellett

Cornides Károly, Felka, Szepes-megye.

Megrendelés alkalmával kérem e lapra hivatkozni.

Dr. Kalinovszky-féle

„Dentodol” szájviz, fogpor és fogszappan

kitünő felülmulthatatlan szer, már rövid használat
után a fogakat hófehérre csinálja, a fogkövet feloldja,
szájbetegségeknél kitünő antiseptikus hatással bír és
kellemes szájíz hagy használat után hátra.

Kapható Budapest, kerepesi út 62, I. em.

a fogorvosi műteremben
és minden gyógyszerárban.

Nagy üveg 2 korona, kis üveg 1 korona
Fogszappan 1 korona, Fogpor 60 fillér.

Vasúti alkalmazottaknak 25% árengedmény

Fogorvosi rendelő-intézet BUDAPESTEN

VII., Kerepesi-ut 62. I. em.

Fog- és gyökérhuzás cocainnal 1 kor.
Fogtisztítás 1 >
Fogtömések arany, ezüst, platina,
ciment..... 2 koronától feljebb
Fogak és fogsorok mesteri kivi-
telben, kitünő anyagból 3 koronától
feljebb.

Szenzációs ujdonság!

Szájpadlás nélküli fogak és fogso-
rok készítése, a gyökereknek el-
távolítása nélkül

ÉVI BÉRLET

24 koronáért a fogak rendbentartása, be-
leértve a rossz fogaknak tömése.

Vasúti alkalmazottaknak 25% árengedmény

Kemény és társa

Betéti társaság

BUDAPEST, Izabella-utca 81. szám.

Fióközletek: Bécs, Prága, Berlin.

Privát kutatások, megfigyelések, követelések behaj-
tása legerélyesebb módon. Hiteltudósítások a belföld
és külföldön. Mérsékelt árak.

Fennáll 1870. óta.

Alapított 1850.

Feldmann S. utóda

LÖWY SÁNDOR

paplan-, matracz- és ágynemű-készítő

BUDAPEST, VI., Eötvös-utca 23/a, Aradi-utca sarkán.

Elvállal

szállodák, kórodák és intézetek berendezését

az alanti árjegyzék szerint:

Vörös paplan.

I. szám 3-zsinóru	105/155	% á.	2	kor.	70	fill
II. > 4- >	115/165	> á.	3	>	10	>
III. > 5- >	125/175	> á.	3	>	50	>
IV. > 6- >	135/185	> á.	4	>	—	>

II. rendű satin-paplan.

I. szám 3-zsinóru	105/155	% á.	4	kor.	40	fill
II. > 4- >	115/165	> á.	4	>	80	>
III. > 5- >	125/175	> á.	5	>	40	>
IV. > 6- >	135/185	> á.	6	>	—	>

I. rendű satin-paplan egy végben.

I. szám 3-zsinóru	105/155	% á.	5	kor.	20	fill.
II. > 4- >	115/165	> á.	5	>	80	>
III. > 5- >	125/175	> á.	6	>	40	>
IV. > 6- >	135/185	> á.	7	>	—	>

I. rendű minőségű ezüst-cloth.

I. szám 3-zsinóru	105/155	% á.	5	kor.	50	fill
II. > 4- >	115/165	> á.	6	>	—	>
III. > 5- >	125/175	> á.	6	>	70	>
IV. > 6- >	135/185	> á.	7	>	30	>

Atlasz-paplanok mindenféle színben 14 koronától fölfelé

Matraczok jó tiszta vászonból 3 részben.

Volin	1. sz. nagyság	180/80	% á.	7	kor.	—	fill
>	2. >	190/90	> á.	7	>	60	>
Tengeri fű	1. >	180/80	> á.	8	>	40	>
>	2. >	190/90	> á.	9	>	20	>
Afrique	1. >	180/80	> á.	9	>	60	>
>	2. >	190/90	> á.	11	>	—	>

Lószőr-matraczok legjobb minőségűek 24 kor.-tól feljebb

LIGETI IGNÁCZ

asztalos-mester

Budapest, VIII. ker., Német-utca 11. szám.

Ajánlkozik különösen puhafamunkák elkészítésére.

Előszobaszekrények és előszobafalak különleges készítése.

Előszobafalak készen is kaphatók.

Jó munka és nem drága árak.

Megrendeléseket levelezőlapon is lehet tenni.